

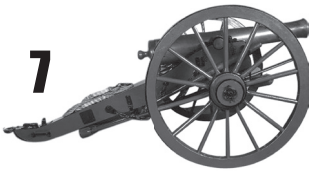

1857-ல் கோவை

சுதந்திரப் போரின் ஆரம்பக் காலம் முதற்கொண்டே கோயம்புத்தூர் மக்களின் மனங்களில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கு எதிரான போராட்ட உணர்வைத் தூண்டிவிட்டு, மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் பணியில் பலர் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

ஷேக் அப்துல்லா என்பவர் 1857, ஜூன் மாதத்தில் பம்பாய் வழியாக கோவை வந்தார். பிரிட்டிஷ் அரசின் அறிக்கையின்படி இவர் 'டெல்லியிலிருந்து வந்த சந்தேகப் பேர்வழி' என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டார். கலகச் செயல்களில் ஈடுபட முடியாதபடி அவர் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டார். பின்னர், கோயம்புத்தூரின் பிரிட்டிஷ் கலெக்டருடைய 'கடுமையான' மேற்பார்வையின் கீழ் வைக்கப்பட்டார்.

கோயம்புத்தூருக்கு அருகில் உள்ள தொழில் நகரமான பவானியிலும் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு உணர்வு கிளர்ந்தெழுந்தது. எல்லா இடங்களையும் போல் புரட்சிக்காரர்களோ, சிப்பாய்களோ இந்தப் பின்னணியில் இல்லை. வித்தியாசமாக ஒரு சுவாமிஜி, இந்தச் செயலில் ஈடுபட்டார். பவானி மடத்தின் சுவாமிஜியாக இருந்த முல்பகல்லு சுவாமிதான் அவர்.

1857-ல் இவர் பிரிட்டிஷாருக்கு எதிராக மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். சேலத்தில் இன்னொரு மடமும் இவரது சீடர்களால் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தது. முல்பகல்லு சுவாமிஜியின் வழியைப் பின்பற்றுபவர்களும், இவரது சீடர்களும் 'குருஜி' என்று மரியாதையுடன் இவரை வணங்கினர்.

அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்கள் மரியாதையுடனும், பயபக்தியுடனும் போற்றப்படும் மகானாகவும் இந்த சுவாமிஜி திகழ்ந்தார். இவரைப் பின்பற்றுபவர்களில் பெரும்பாலானோர் கன்னட மொழி பேசுபவர்களாக இருந்தனர்.

பவானியிலுள்ள மடத்தில் சுவாமிஜி, தினந்தோறும் பிரசாரங்களும், உபன்யாசங்களும் நிகழ்த்துவார். அவரது பேச்சைக் கேட்கக் கூடியிருக்கும் ஏராளமான மக்கள் மத்தியில் தேச பக்தியை கிளர்ந்தெழுச் செய்யும் வண்ணம் அவர் உரை நிகழ்த்துவார்.

1857 மே மாதம் சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கான அறைகூவல் விடுக்கப்பட்டு, போராட்டம் துவங்கிய பின், 'விதேசிகளான பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சி விரைவில் முடிவுக்கு வந்துவிட வேண்டும்' என்று போதிப்பார். அவரது தினசரி பூஜையில், இறை வழிபாட்டில், கற்பூரமும் ஊதுபத்தியும் கொளுத்தி ஆரத்தி எடுக்கும்போதெல்லாம் மக்கள் அனைவரின் காதுபடவே ஒரு பிரார்த்தனையைச் செய்வார்...

'நாட்டை பிடித்துள்ள பேய்களான ஐரோப்பியர்கள் ஒழியட்டும், தற்போதைய பிரிட்டிஷ ஆளுகை உடனடியாக முடிவுக்கு வந்துவிடட்டும். நானாசாகேப் பேஷ்வாவின் ஆளுகை பரவி வெற்றியடையட்டும்' என்று வேண்டுவார்.

இந்தத் தகவல் நமக்கு ஒரு அரசு விவரம் மூலம் தெரியவருகிறது. (Fort St. George, Madras, Judicial Consultation No.11 of 15th September 1857)

பவானி மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் வசித்த மக்கள், மகிழ்ச்சி பூரிப்புடன் சில விஷயங்களை பேசிக்கொண்டனர். இந்த விஷயம் 'பெங்கால் நியூஸ்' செய்தியில் குறிப்பிட்டிருப்பதாகவும் பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் மகிழ்வுடன் பேசிக்கொண்ட, பரிமாறிக்கொண்ட விஷயம் இதுதான்: 'பெரும்பாலான ஐரோப்பியர்கள் இந்த சண்டையில் கொல்லப்பட்டனர், பலர் ஓடிப்போய்விட்டனர்'.

இதனையடுத்து, 'ஆங்கில ஆட்சியும் நம்மைவிட்டு ஓடிப்போய்விடும்' என்று கூறிக் கொண்டிருந்த அந்த நகரத்து மக்கள், 'ஈரோடு ஜங்ஷனில் இருந்த ஐரோப்பிய அதிகாரி, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் திடீரென்று துண்டைக் காணோம் துணியைக் காணோம் என்று ஓடிப்போய்விட்டதாகவும், அந்தப் பகுதியிலிருந்த மற்ற ஐரோப்பியர்களும் அவரைப் பின்பற்றி ஓடிப்போய்விட்டதாகவும், கடைசியில் அவர்கள் அனைவருமே

இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிவிடுவார்கள்' என்றும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

கோயம்புத்தூரில் பிரிட்டிஷ் அரசின் பொறியாளராக இருந்த இன்ஜினீயர் டி.ரீட் என்பவரின் கீழ், எழுத்தராகப் பணி புரிந்தார் வியாசராவ். அவர் மிகவும் ரகசியமாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு முல்பகல்லு சுவாமியைப் பற்றிய விஷயத்தை பட்டும் படாமலும் தெரிவித்தார். முல்பகல்லு சுவாமியின் மடத்திலும், மடத்துக்கு வந்துபோகும் வெகுஜனங்களிடமும், பிரிட்டிஷாரைப் பற்றிய கண்ணோட்டம் எவ்வாறு உள்ளது என்பதைப் பற்றியும் தெரிவித்தார்.

மேலும் முல்பகல்லு சுவாமியின் ஆதரவாளர்களால் தான் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டதாகவும் வியாசராவ் தெரிவித்தார். 'ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் முல்பகல்லு சுவாமியை பிரிட்டிஷார் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றாலும்கூட, அப்பகுதியிலிருக்கும் அனைத்து பிரிட்டிஷ்காரர்களும், வியாசராவின் எஜமானரான டி.ரீட் உட்பட அனைவரும் சுவாமிஜியின் விசுவாசிகளால் கொல்லப்படுவார்கள்; சுவாமிஜியின் சீடர்களின் உயிர்களைப் பறித்த பிறகுதான் சுவாமிஜியின் அருகிலேயே நெருங்கமுடியும்' என்று, தான் எச்சரிக்கப்பட்டதாகவும் வியாசராவ் பிரிட்டிஷாரிடம் தெரிவித்தார்.

ஆனால், பின்னர் தன் சொந்த மக்களுக்கு தானே துரோகம் இழைப்பதாக உணர்ந்தார் வியாசராவ். இந்தச் சூழ்நிலையில் தன்னுடைய உயிரேகூட சிக்கலில் மாட்டியிருப்பதாக அவர் கருதினார். தனது எஜமானரான டி.ரீடின் உயிருக்கு நேரும் ஆபத்தை எண்ணி வருந்தும் அதே வேளையில், தனது உயிருக்கும் ஆபத்துதான் என்று எண்ணிய வியாசராவ், தனது வீட்டைத் தவிர வேறு எந்த வீடுகளிலும் சாப்பிடுவதைத் தவிர்த்து வந்தார். சுவாமிஜியின் விஷயத்தில் தான் காட்டிக்கொடுக்கும் வேலையில் இருப்பதால், தனக்கு விஷம் கொடுத்து யாரேனும் தன்னைக் கொன்றுவிடுவார்களோ என்ற அச்சம்தான் அதற்குக் காரணம்.

சுவாமிஜியைக் காட்டிக் கொடுக்கும் செயலுக்காக, தனது தந்தை, மாமனார் மற்றும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களின் கண்டனக் கணைகள் அவரை மேலும் அச்சம் கொள்ள வைத்தன. இருந்தபோதிலும் டி.ரீடின் வற்புறுத்தலுக்கு அடிபணிந்த வியாசராவ், ஒரு துண்டுச் சீட்டில் சுவாமிஜியின் பெயரை எழுதிக் கொடுத்தார்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, 'இந்தப் பெயரைக் குறிப்பிட்டதற்காக, அவர் (வியாசராவ்) மிகவும் பயப்பட்டார்' என்று கூறி, 'எனக்குக் கீழே வேலைபார்க்கும் பணியாட்களை அச்சத்தின் எல்லைக்கே கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள். அதுவும் மேலே குறிப்பிட்ட இந்தப்

பெயரை அவர் வெளிப்படுத்தியதற்காக' என்றும் கடிதம் எழுதிய டி.ரீட், மேல் நடவடிக்கைக்காக தான் காத்திருப்பதாகவும் இந்தக் கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தார்.

(T. Reid's statement on 22nd August 1857, made at Coimbatore, in his letter to Collector and Magistrate of Coimbatore)

இதற்குப் பிறகும் அந்தப் பகுதியின் தாசில்தார் சுவாமிஜியைக் கைது செய்ய முதலில் முன்வரவில்லை. விஷயம் வெளியில் தெரிந்த பிறகு, இரவோடு இரவாக டி.ரீட் தன்னுடைய இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

சுவாமிஜியின் விசுவாசிகள் தன்னைத் தாக்கிவிடுவார்களோ என்ற பயத்தின் காரணமாக, குண்டுகள் நிரப்பப்பட்ட கைத்துப்பாக்கியை எப்போதும் தன்னுடனேயே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு ஏற்றுபோல், 'சந்தேகப் பேர்வழிகள்' அவரைச் சுற்றி வளைய வருவதாகவே அவர் கண்ணில்பட்டது.

ஒருநாள் அந்தத் தாலுகா அலுவலகத்துக்கு ஃபக்கீர்களைப் போல் வேடமிட்ட மூன்றுபேர் வந்து சென்றனர். அவர்கள் யாராலும் தடுத்து நிறுத்தப்படாமல், சுதந்திரமாகவே திரிந்தனர்.

அம்மூவரும் சிப்பாய்களைப் போன்று முறுக்கிய மீசையுடன் காணப்பட்டனர். அவர்களைப் பார்த்தால் வயதானவர்களாகவும் தெரியவில்லை; இளவயதினராகவோ அல்லது நடுத்தர வயதினராகவோ காணப்பட்டனர். அங்குள்ள டபேதாருடன் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் இம்மூவர் மீதும் சந்தேகம் ஏற்பட்டதால், அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். பின்னர் தாசில்தாரால் அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். (Statement by Vellalen Parasuraman Dated 29.8.1857 at Coimbatore)

மற்றொருநாள், லட்சுமணன் என்பவர் பவானி நகரின் கடைவீதிகளில் போய்க் கொண்டிருந்தார். பவானி கோயிலின் மேளக்காரரான பழனியாண்டி அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார். அப்போது, 'கோயிலின் மிக முக்கியமான கோவிந்த ஆச்சார்யாவும் சிலா ஆச்சார்யாவும், நிலபுலன்கள் அதிகம் கொண்டவர்களாயிற்றே. அவர்களுக்கு மிகுந்த செல்வாக்கும் உண்டு! இப்போது குருஜியை யாராவது கைது செய்தால், நாங்களெல்லாம் சும்மா இருக்கமாட்டோம். பிரிட்டிஷ்காரர்களைக் கொல்வோம் என்று அவர்கள் இருவரும் கூறுகிறார்கள்! ஏன் உங்கள் ஐரோப்பிய முதலாளிகள் கொஞ்சம்கூடக் கவலைப்படாமல் இருக்கிறார்களோ?' என்று லட்சுமணனிடம் பழனியாண்டி கூறினார். (Statement of Lakshman dated 29.08.1857 at Coimbatore)

ஓவ்வாறு பலர் பலவாறாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க, பிரிட்டிஷாரோ, தங்களுக்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும்

செய்துகொண்டனர். கலவரம் ஏதும் ஏற்படாத வகையில், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்த பிறகு, பிரிட்டிஷார் முல்பகல்லு சுவாமியை பவானியில் கைது செய்தனர். அதன் பிறகு அவர் கோவைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார். அவரது ஆதரவாளர்கள் 200க்கும் மேற்பட்டோர் கோவைக்குச் சென்று ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். அதனால் கோவை நகரமே கொந்தளித்தது.

1857 ஆகஸ்டு மாதம். முஸ்லீம்களின் பண்டிகையான மொஹரம் பண்டிகை காலம். அப்போதைய கோவை கலெக்டரான ஈ.பி.தாமஸ் தன்னுடைய மாவட்டத்தின் கொந்தளிப்பான சூழ்நிலையை அரசுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். கோவை மற்றும் பவானி ஆகிய இரு நகரங்களிலும் பழிதீர்க்கும் நோக்குடன் பலர் தெருவில் அலைந்து கொண்டிருப்பதாகவும், கோவை நகரமே அமைதியிழந்து மிகவும் பரபரப்பாக இருப்பதாகவும் தெரிவித்தார்.

சுவாமிஜியின் கைதைத் தொடர்ந்து அந்நகரின் சூழ்நிலை மிகவும் அபாயகரமானதாகவே இருந்தது. பிரிட்டிஷ் கலெக்டர் சுவாமிஜியை தனது கண்காணிப்பில் வைத்திருந்தார். அவரது அலுவலகத்திலேயே சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தார் சுவாமிஜி.

அலுவலகத்துக்கு வெளியே திரண்டிருந்த மக்கள் எழுச்சியைக் கண்டு கலக்கமுற்றார் பிரிட்டிஷ் கவர்னர். மக்கள் எழுச்சிக்கு அடிபணிவதைத் தவிர அவருக்கு வேறு வழி ஏதும் தோன்றவில்லை.

முடிவில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த சுவாமிஜிக்கும் அவரது சீடர்களுக்கும் ஜாமீன் தொகையாக ரூ.400/-ஐ கட்டச் சொல்லிவிட்டு சுவாமிஜியை விடுவிக்க ஆணை பிறப்பித்தார். அதற்கு முன்னதாக சுவாமிஜியின் விடுதலையை நோக்கிக் கூடும் பெருங்கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு உத்தரவிட்டார் கலெக்டர்.

மக்கள் கூட்டமாகக் கூடியிருக்கும் பெருங்கூட்டத்தினிடையே சுவாமிஜி எதுவும் உணர்ச்சிகரமாகப் பேசிவிடக்கூடாது என்றும், அரசுக்கு எதிரான உரை எதுவும் நிகழ்த்திவிடக் கூடாது என்பதிலும் கலெக்டர் கவனமாக இருந்தார்.

மக்களின் எழுச்சியால் உண்மையிலேயே பயந்துபோயிருந்த கலெக்டர், தனது அலுவலக ஊழியர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும்

விதமாக பாசாங்கு செய்தார். அத்துடன் தனது அலுவலக உயர் அதிகாரிகளுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் தைரியம் ஊட்டும் விதமாகப் பேசினார்...

“நான் அவர் (சுவாமிஜியின்) மீதே எனது கண்களைப் பதித்திருக்கிறேன். இப்போது எடுக்கப்பட்டுள்ள முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளே போதுமானது என்று எண்ணுகிறேன். அப்படி ஏதேனும் நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போகுமானால், அவரை மீண்டும் கைது செய்து, அவருக்குச் சொந்தமான நிலபுலன்களை (பவானி மற்றும் சேலத்தில் உள்ளவை) பறிமுதல் செய்ய பரிந்துரைப்பேன்” என்றார். (Letter from E.B.Thomas Collector and Magistrate of Coimbatore to Edw. Maltby, Acting Chief Secretary to Government of Fort St. George Madras, Dated September 1857)

பெரிய வெற்றியைப் பெற இயலாவிடினும், முல்பகல்லு சுவாமியின் தேசபக்த நடவடிக்கைகளும், சுதந்திர உணர்வூட்டும் செயல்பாடுகளும் கோயம்புத்தூர் பகுதியை பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கியது என்றே தெரிகிறது. அவரது கைது சம்பவத்துக்குப் பிறகு, முன்னும் பின்னும் கோயம்புத்தூர் பகுதியின் சூழல் பல்வேறு மாறுபாடுகளை அடைந்தது தெரியவருகிறது.

பிரிட்டிஷாரின் முக்கியமான அறிக்கைகளில், முல்பகல்லு சுவாமியின் இந்தச் செயல் அவரை ஒரு புரட்சியாளர் பட்டியலில் இடம்பெறச் செய்தது. 1857 செப்டம்பர் பதிவேட்டில் 'Mutigar Brahman' என்ற பெயரில் இவர் ஒரு புரட்சியாளராகவே இனம் காணப்பட்டார்.

1857 அக்டோபரில் 'புரட்சிப் பேர்வழிகள்' பட்டியலில் மாவட்ட கலெக்டரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதாக சில பெயர்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தன: ஷேக் அப்துல்லா, முடிகர் பிரம்மன், லட்சுமணராவ் என்ற லிம்பாஜிராவ், பாலக் தாஸ்.

1857-ம் வருடம் டிசம்பர் மாதத்தில் மாவட்ட கலெக்டர் மெட்ராஸ் மாகாண அரசின் சுற்றறிக்கை எண்: 798-ன்படி, மேலும் ஏழு புரட்சியாளர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி வேலூர், கொச்சின் மற்றும் கூர்க் பகுதியிலிருந்து கொண்டு வந்ததாக மேற்கோள் காட்டியிருந்தார். அவர்கள்: பரும்பல பரதேசி, வேலாயுதம், ஹன்னம்மா கௌடன், அப்பேயா ரெக்குட்டி, குண்டு கொங்கன், வெங்கடேஸ்வரன், பாபு ஆகியோர்.

